

jo være lige stor, og deri ligger Magten til at paavirke ham, mèn at dette skér i det skjulte, saa man har intet Ansvar, er netop det farlige. Har Kvindens Indflydelse derfor til Tider virket og opmuntret Manden til Stordaad, kan man med Føje slutte, at det modsatte oftere har været Tilfældet til stor Skade for Samfundet. Det er samme ideale Syn paa Kvinden, der gør sig gældende, naar det hedder, at hendes største Maal er at blive Hustru, og saa gøres det til Lov, som det eneste for hende, som om hun ene magtede at skabe lykkelige Forhold i ethvert Hjem, og hvor de ikke fandtes, var det Konens Skyld. Man kan ligesaa godt sige, det er Mandens kæreste Maal at faa et lykkeligt Hjem og blive Fader, men at tvinge dette ned til det eneste, føler enhver vil blive lidt lavstammet. Vor realistiske Tid maa faa Øjet op for det fejlagtige i at gøre Idealet til Lov, man faar saa let Skinnet i Stedet for Virkelighed. Idealet staar over os alle, held den, der kommer det nærmest; men Loven maa helst være saavidt muligt lige Ret for alle.

Vi kan glæde os ved, at de fleste Ægtemænd er meget bedre, end de efter Loven behøver at være, og er de oven for skildrede frie Hjem, hvor Mand og Hustru er ligestillede de bedste og lykkeligste, vil den Erkendelse vokse, at deri er en Foryngelsens Kraft, og Udviklingen maa da føre med sig, at Trangen til Ligestillethed ogsaa vil gøre sig gældende i det fælles store Hjem, Staten. Blot Kvinden bevarer Troen paa sin naturlige Ejendommelighed, bliver hendes Udvikling selvstændig, og hvad saa Maalet bliver for hendes Virksomhed, maa Ungdomstiden anvendes til nyttig Uddannelse, blot der ikke staaes stille, saa hele Interessen optages af Nydelser og Venten paa en Frier og Forsørger. Et Barn magter f. Eks. ikke Opgaven at styre et Hjem, uden jeg derfor tør sætte nogen Aldersgrænse. Man gør vel i at støtte enhver nyttig Gerning, de unge faar Lyst til, blot Arbejdet optager dem, er Tiden ikke spildt, vi kan ikke vide, hvor Udviklingen fører hen, det kan gaa os som Bælgetræderen, der mente at træde til »Hvo ved, hvor nær mig er min Ende«, og saa spilledes der »Af Højheden oprunden er.« Det vilde dog være en daarlig Grund til at afholde Kvinder fra at uddanne sig til Læger, fordi »andre Kvinder vil føle sig saarede i deres Selvfølelse ved at maatte